

никакво прѣпятствие и свободно грабили балканскитѣ имѣ области до Елада. Тѣ въ сѣюзъ съ македонскитѣ и други словѣни безуспѣшно (626) обсаждали Цариградъ. Въ края на VI в. и въ началото на VII в. властѣта на византийцитѣ върху Балканския полуостровъ била номинална и се ограничавала само въ столицата имѣ Цариградъ и най-близката му околностъ. Прѣзъ туй врѣме византийскитѣ императори всецѣло били заети съ персийскитѣ войни, които сж започнали въ царуването на Юстина II и съ малки прѣкъжвания траяли почти до края на царуването на Ираклия (627). Поради тѣхъ тѣ били заставени да занемарятъ европейскитѣ си области, понеже считали, че опасността въ Азия отъ персийцитѣ е много по-голѣма отъ оная въ Европа отъ словѣнитѣ. Тѣ сж мислили, че дезорганиранитѣ словѣни, настанени въ тѣхнитѣ провинции, много лесно чрѣзъ християнството, управлението, законодателството и високата византийска култура ще бждатъ присѣединени къмъ империята и подиръ слѣти съ другитѣ тамъ народи. И дѣйствително тѣ не щѣха да се излѣжатъ въ плановѣтѣ и прѣдположенията си, ако не бѣше се появилъ Аспарухъ съ прабългаритѣ и основалъ българската държава, която спаси отъ елинизирание по-голѣмата частъ отъ южнитѣ словѣни. Въ врѣме на аварословѣнскитѣ и персийскитѣ войни южнитѣ словѣни безъ никакво прѣпятствие отъ страна на византийскитѣ императори, даже и съ тѣхно съгласие въ голѣми групи прѣминали р. Дунавъ и гжсто населили Балканския полуостровъ³. Въ първата половина на VII в. цѣлата територия отъ Черно море до Адриатическо и отъ носъ Матапанъ до р. р. Дунавъ и Сава била гжсто населена съ словѣни, които се простирали сжщо и въ областитѣ

³ Παπαρηγόπουλος Κ. *Ἱστορία*, III, 221—225.